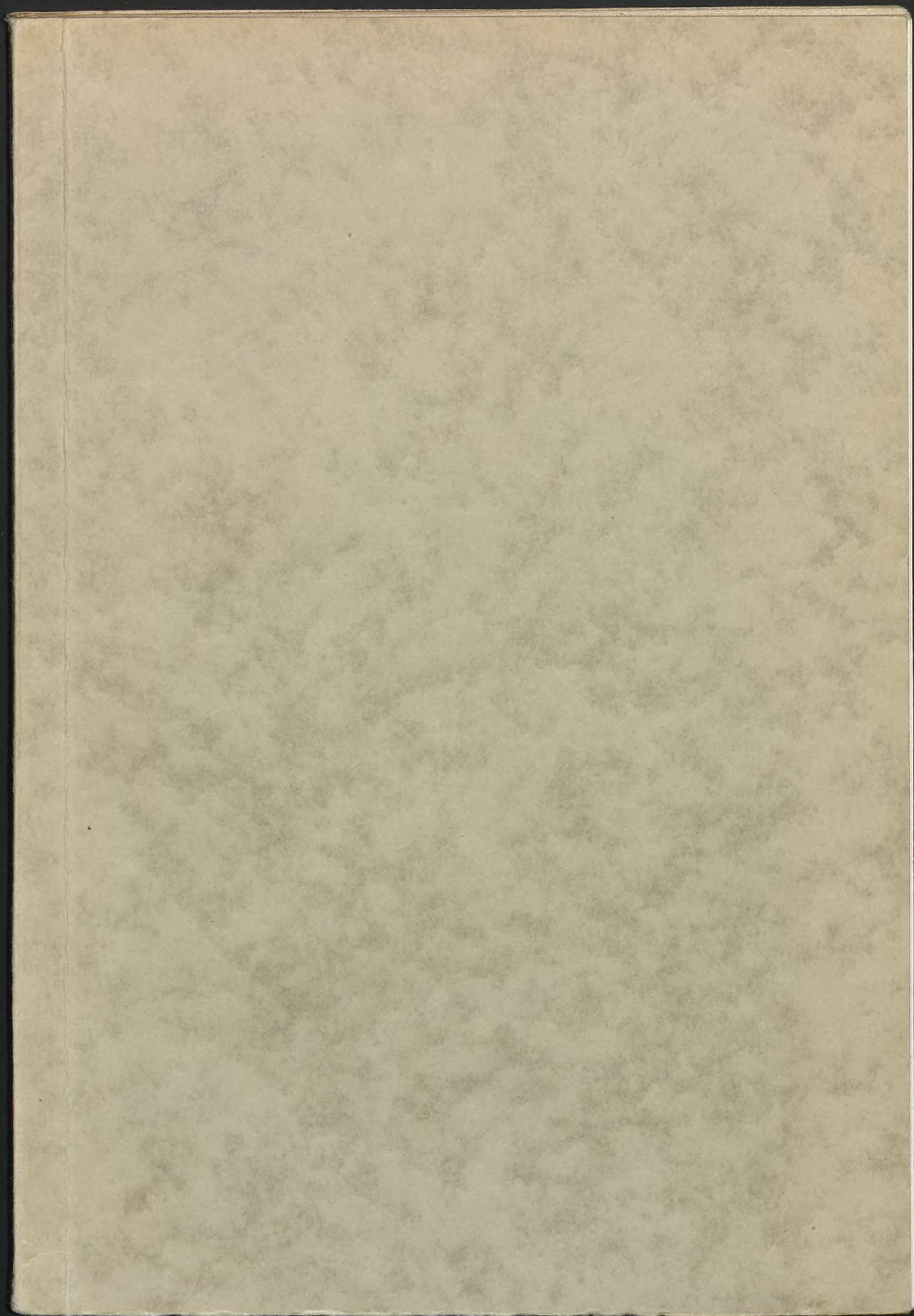
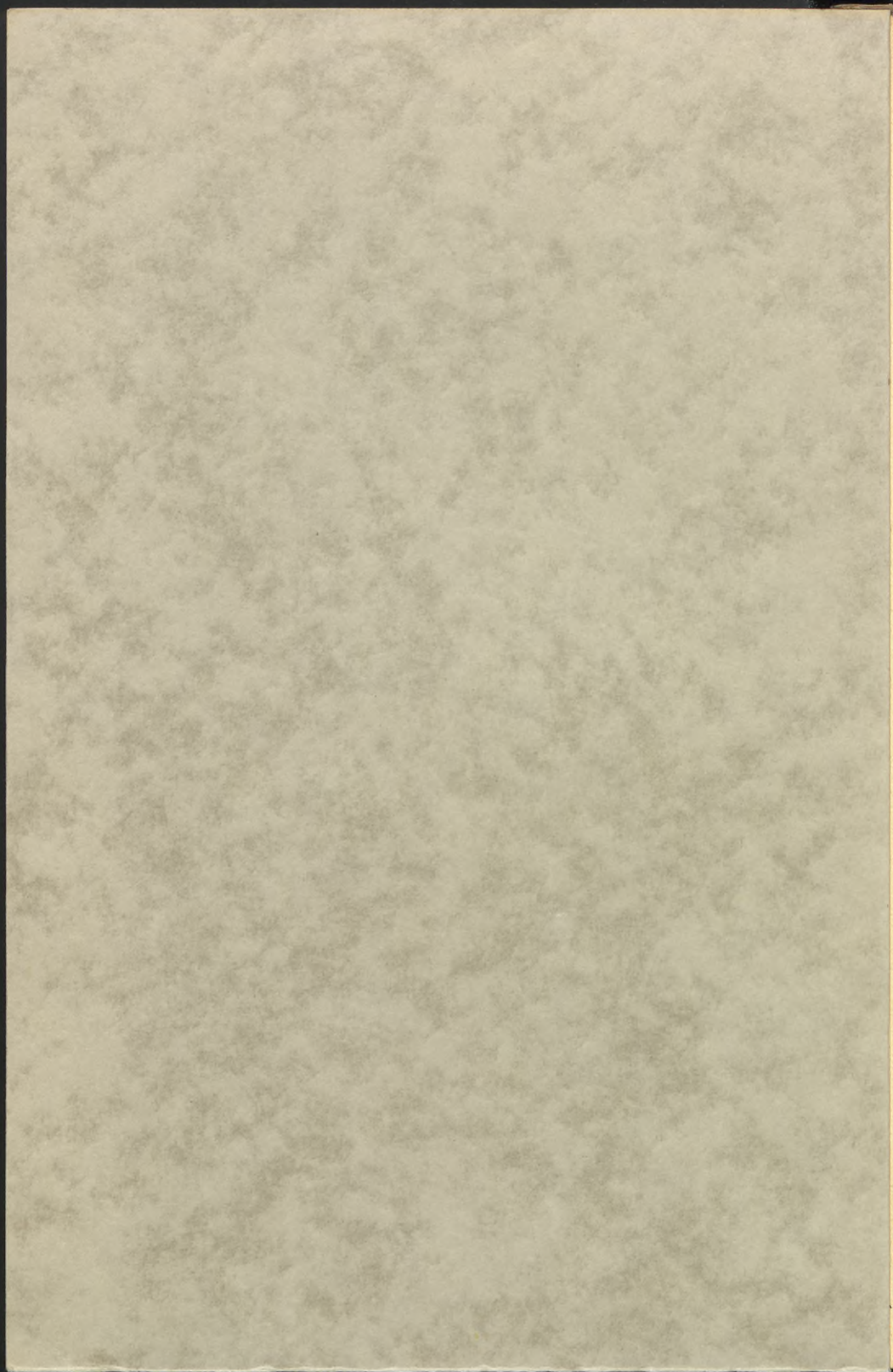

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

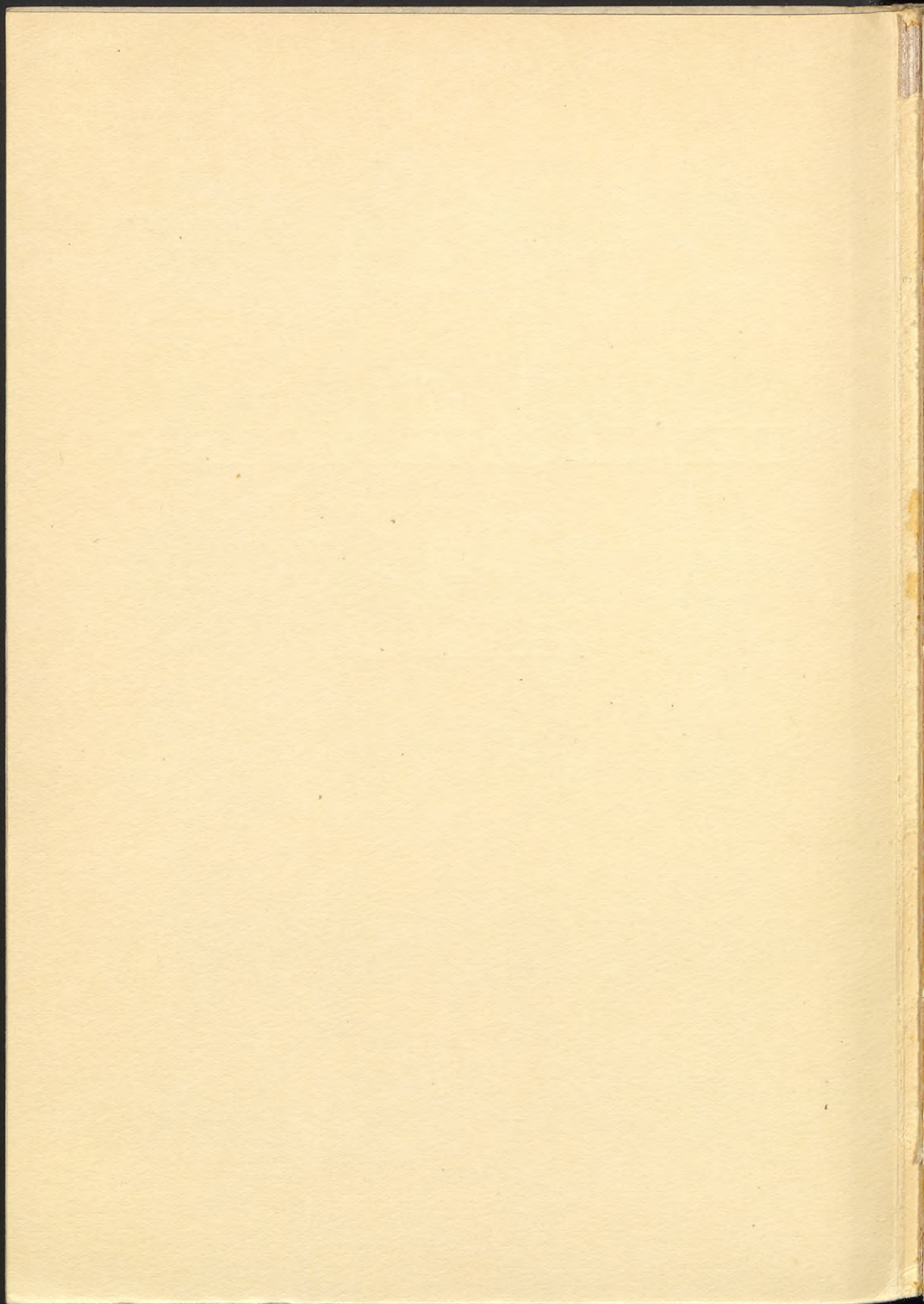

*(Pm) Litt.
So*

DEN JAGADE JÄGAR'N

AF

ERIC HERMELIN

DEN JAGADE JÄGAR'N

ELLER

NEMESIS PÅ JAGT

AF

ERIC HERMELIN

»Judah! Du äst den, som dine bröder skola prisa.
Din hand skall vara på din oväns nacke.
I stoftet skola kasta sig, inför dig, ned din faders
barn.»

»Hans Gideon skall än bli spord,
Som Herrens Folk och Herrens Ord
Skall manligen försvara.»

»Exoriāre aliquis nostris ex ossibus ultor.»

»Den Som **ÄR** är en bister Herre. Är det misstanken
att Han varit framme, som föranlett konfiskeringen
af Hans Folks egendom? Är det en hämnd? Varen,
i så fall, försigtige I, som inlåten Eder på träta med
Israel's Gud, Hans vrede är förfärlig.»

»Det folk som säger: 'Det der kan icke binda oss,
ty vårt folk är förmer än alle andre', kommer en
dag att röna PRECIS den behandling, det låtit
desse förment minder-värdige folk undergå. **HA
DE JAGATS SOM VILDE DJUR, KOMMA**

JÄGARNE, I SINOM TID, ATT FÅ ÖFVERTAGA VILLEBRÅDETS ROLL. Förhäfvelse straffar sig alltid.»

»Föraktligast bland föraktlige äro de, som, för att ställa sig in hos dagens makthafvare, svikit sitt eget Folk. Personer, som sjelfva, ha Judiskt blod i sina ådror och hängifva sig åt Jude-förföljelse, för att bli accepterade som »arier», få finna sig i att afskys mer än någre andre.»

Det har berättats, att i kungs-riket Aleppo fanns en skog. En skog, som, i sig, in-slöt många träd. En skog, som rymde lust-gårdar och floder.

Ros, Pil, och Buxbom och den pil-rake Cypressen
Tillsammans stodo, gren i gren, och tätt till-
hopa-slutne.

Och, i den skogen fanns ett lejon-*qvinn-ligt*.¹ Ett jern-hårdt lejon, städs beredt för strid. Ett lejon med en kropp likt elephántens. För hvilket Mars: stjern-himmelens Bahrám, liksom en ónagros, blef till ett rof, ett byte. För hvilket Léo: himlaverldens lejon, af skräck och fasa för dess makt och majestät, likt jordens ko: det uttydt är den energi som Ska-paren lagt ned i jordens centrum, sin tillflykt sökte under jordens rand.

När han, i stridens hete, viste sina tänder,
Till vatten smälte, utaf fasa för honom, det
hårda städ.

Hans tvenne ögon: liksom tvenne ugnar;
Hans mun: en grotta lik, af dolkar full.

¹ Pers.: »Wa dar un béshah shéri bûd — *mâdah.*» »le FER.»
»Nous avons fait descendre d'eu Haut le FER.» (Qur'änen
57: 25.)

Beständigt var han upptagen med spillandet af blod. Städs sysselsatt med blods-utgjutelse. Han färgade, med vild-djurs blod, sin mun, sin klo. En lo, som var hans uppvaktande kammarherre, blef skrämnd vid iakttagandet af sakernas förhållande. Och slagen med förskräckelse och fasa, vid tanken på den frukt, hans blod-törst skulle alstra, vid tanken på hans vålds-dåds resultat. Han tänkte på Det Ord, som skrifvet står: »*Eho en vålds-man springer bi och hjälper, densamme lägger Gud i denne våldsmans klor.* (München 1938.) Han var begifven på att lemna sin befattning. Han var betänkt på att afsäga sig sin post.

**VAR RÄDD FÖR VÄNSKAP MED DEN MAN,
SOM PINAR MENSKOR;**

Eho står elden nära, löper fara att bli bränd.

Försänkt i desse tankar, vände han sitt ansigte mot öknen. Vid skogens utkant märkte han en mus, som, med otrolig ansträngning och ifver, gnagde roten af ett träd. Med sina tänder skarpare än sågens, hon slet det trädets rötters fibrer blankt i sär. På tungomålet af sitt tillstånd talte trädet henne till och sade: »O vålds-föröfvare och sargare af hjertan! O olycks-förbestämde bödel och tyrann! Hvi välfver du, med tyranniets och tortyrens yx', min lefnads byggnad öfver ända? Hvi kastar du mitt lifs-palats omkull? Hvi hugger du, med orättvisans svärd, min lifs-tråd af, som antydd är med barken (liber; Bokstafs-tjufvar.) af min rot, som drar upp vatten. Och skänker must och kraft, åt

mig, till krona upp, från rot? Hvi rövvar du, från
menskorna, min skuggas hugnad? Hvi stjälar du,
från dem, sötman af min frukt?

Föröfva icke våld! Ty våldets man har evigt
våld, som våldets straff, att, sig, förbida.

Det folk, som hyllar manlighetens Religion: de sätta
likhetstecken mellan djuriskhet och grymhet.» Men
musen frågade dess klagan intet efter, och gaf, på
dess beskärmelse alls intet akt. Gick på, for fort
med samma bödels-värf, då, plötsligen, en orm, med
gap uppspäradt vida, utur sitt göm-ställe och bak-
håll, smög sig fram. På musen gjorde han ett
språng ett anfall, och bar henne, på ögonblicket,
bort. Ur denna händelse vann lon en ökad lärdom.
Och den erfarenhet, han redan vunnit, blef bekräf-
tad. Han lärde sig att hvar och en som grymt,
tyranniskt, handlar, med tyranni och grymhet, skall
behandlad bli. Att hvar och en, som törne-snår
planterar, ej till sin barm skall sluta Önskemålets
Ros.

Du öfvar våld! Och hoppas skörda vinst!
Men LITA PÅ, att *våld*, som vinst, allenast
skördar våld.

Vid samma skede som den ormen färdig var med
slukandet af musen, och sig, behagligt, under trä-
dets skugga, rullade ihop, kom der en igelkott.
Han grep, med munnen, tag i ormens svans. Drog
in sitt hufvud under tagg-skölds-skyddets tak.
Drog, till sig, ormen, sen, med all sin makt. På

grund af den olideliga, pino-samma smärtan, slog ormen sig mot igelkotten, som en pil. Och gång på gång, allt intill dess att hela kroppen hans, af igelkottens skarpe taggar blifvit stungen, och han sin själ befallt i händerna på helvetets monarch. Nu hade lon en ANNAN lexa lärt, ur sidorna af lifs-erfarenhetens lag-bok. När ormen slutat upp med sina döds-kamps-ryckningar, stack igelkotten, åter, ut sitt hufvud. Åt upp *den* del af ormens in-elfvor och innanmäte, som, till att spisa, voro smaklige och läckre. Drog, sedan, åter, in sitt hufvud under slöjan af fördöljandet, och rullade sig, midt på öde-slätten, hop, liksom ett klot. Lon stod der, qvar, alltjemt, med iakt-tagande af igelkottens förehafvande, då, plötsligen, en räf, en hungrig räf anlände dit. Fick, på den slätten, ögonen på igelkotten, som, honom, var en fet och läcker beta. Han visste, att, på grund af skarpheten och hvassheten af igelkottens taggar, det ej stod i hans magt att andas in den ljufva doften utaf önsknigarnes ros. Han visste, att, förutom medelst nyckelen af list och stratagem, han icke skulle kunna gå i land med öppnandet af åtråns dörr. THY, vände igelkotten han omkring på ryggen. Sen urinerade han uppå igelkottens buk. Nu trodde igelkotten att det regnade. Drog hufvudet ur floret af förborgandet. UPP, sprang, på ögonblicket, räfven. Grep tag, med tänderna, i igelkottens nacke. Bet, sen, hans hufvud af. Slök i sig, sedan, lystet, hela återstoden utaf igelkottens kropp, förutom skinnet. Knappt hade räfven, på sitt mål, gjort ände, förrän en hund, som kom framrusande med vilde varg-språng, dit

ilade ifrån ett annat håll. Han räfvén bet ihjäl, och slet i bitar, och stillade, med en portion af räfvéns as, sin varg-hunds-appetit. Derefter sprang han bort och gömde sig, och lade sig att sofva uti skogen. Lon såg dem: desse underbare under, *allesamman*. Och insåg, att ett hvart af dem ett prof var och bevis, som vedergällnings-sanningen beviste och bekräftade. Stod qvar, på samma plats. Förblef på samma ställe. Förväntande alltjemt, alltjemt förbidande att skåda få ÄNNU ett underverk. Ett under som, från Ödets Lönliga och Dolda Underverks-Palats, sig skulle te, på Förbestämning-fältet, fram, för allom, synbart och för allom, skönjbart. Med ens, der kom, fram-rusandes, ifrån en vrå, en leopard. Lon såg, hurledes leoparden tog ett språng, om det försåteliga bakhållet af en fördolder jägare, helt omedveten. Och innan hunden visste något OM, han ryckte, lystet, hjertat ur hans bröst. Knappt han det gjort, förr'n jägaren i bakhåll, hastigt, sköt en pil i *leopardens* bröst. Den pilen trängde in i leopardens högra sida. Den pilen trängde, ur hans venstra sida, ut.

Qvad stjern-himlen: »Välsignadt detta svärd!
Välsignad denna pil!»

Qvad moder jord: »Välsignad denna hand, som
svärdet svingade och pilen afsköt!»

Knappt hade leoparden fallit hufvudstupa, förr'n jägaren, med hast, hudflängde leoparden. Han flådde honom och drog skinnet af hans kropp. Knappt DET var gjort, förrän der kom en ryttare.

På skinnet fick han syn, och åtrådde detsamma. Ty det var härligt fläckigt, skinande och skönt. Men jägaren var obenägen sälja skinnet. Han vägrade och satte sig till motvärn. Och deras mellanhafvande afslutades med strid på lif och död. Midt under striden, drog den ryttaren sitt skarpa svärd, och gjorde, emot jägar'ns hufvud, stöt och anfall. Och förrän jägar'n kunde vända det åt sidan, gaf ryttar'n det ett hugg och skilde det från kroppen, så att det rullade på marken, som en boll. Han lyfte upp *delicti corpus*: det är uttydt leopardens skinn från der det låg på fältet, och sporrade sin häst, och red i väg. Knappt hade, 'mellertid, han ridit hundra alnar, förr'n hästen trampade, med hofven, i ett hål, och föll på hufvudet, och bräckte jägar'ns nacke.

Två timmars frist var allt hvad tiden gaf honom.

För lynxen, blefvo de erfarenheterna en orsak till förökning af hans visshet och hans öfvertygelse. Han kom på uppvaktningsbesök hos lejonet, och utbad sig benäget tillstånd att få lemna dennes hof i denna skog. Qvad lejonet: »I skuggan af min makt du njuter frid. Och af min nådes bord och af min mildhets rätter har du, dig, tillförsäkrad, städs, en andel och en lott. Hvad månede skälet vara eller orsaken till din begäran att gå bort från mitt palats? Och till din önskan att, ifrån min hof-tjenst, bli entledigad?» Qvad lodjuret: »O konung! I mig, en tanke hafver slagit rot. Mig har en tanke, ifrån djupet af mitt hjerta, gripit. Att *dölja* den bär

med sig fruktan för att smälta bort af skräck. Att *yppa* den bär med sig fruktan för att leka med det oskattbara lifvet.

Svårt är att *dölja*, för dig, tillståndet uti mitt hjerta;

Svårt är att *yppa*, det — såsom jag göra BÖR, af fruktan för min Herre och min Skapare och Gud.

Derest, den konungslig hugstorheten värdes gifva mig ett löfte, som aldrig någonsin kan blifva brutet eller bräckt, skall jag berätta hur det sig förhåller.» Han fick, af lejon-kungen, lejd och trygghets-löfte. Med honom, ingick lejonet ett covenant. Bekräftade detsamma med en ed. Qvad lodjuret: »Jag ser, att kungens lefnads-mål och syfte är att skada skapelser. Jag ser, att han har maktens tyglar vändt mot målet af marterandet af svage. Mot hoppet om tillfogandet af djefvuls-qval och marter på de eländige, oskyldige, förutan skydd och värn. Han hjertan sargar med sin grymhets klo. Och, genom stinget af hans qväljande tortyr är gjuten giftig malört in i bröstet af beträngda menniskor.»

Hör, med förtrycket, UPP! Räds samvets-qvalens dag!

Räds fasorna och qvidandet på Dome-Dagen!

Mig, inger detta kungens handlings-sätt förskräckelse. *Mig*, inge följderna och frukterna af kungens vålds-dåd fasa.» Då lejonet, helt nyss, för

blott en stund sen, hade slutit ett förbund med lon, och gifvit, honom, lejd, och lofvat, honom, säkerhet till lif och lem, och trygghet, fördrog han desse skarpe ord med tålamod, och sade, endast: »Då intet våld tycks hafva drabbat DIG, och intet tyranni, från min sida, tycks hafva träffat DIG, hvi skulle DU, ifrån mitt kungs-hof, dra dig undan?» Qvad lodjuret: »Af TVENNE skäl. Det ENA: Ej NÅGON menniska, med mensklighet i hjerta och i själ, kan UTHÄRDA att *se* en annan menska lida. Kan UTHÄRDA att *se* en menska ligga pinad under djefvuls-bödlarnes tortyr. Kan UTHÄRDA att *lyssna* till marterade med-menskors jemmer-rop och hjälp-rop.

Din existens! Den är den arma mensklighetens
sorge-källa!

Jag älskar ej beskåda mensklighetens sorg.

Jag är af hjälplöshet och oförmåga till att hjälpa,
nästan **GUL** i ansigtet;

Sorg för de bräckte har mitt hjerta krossat.

Det ANDRA: *Jag* fruktar för att Vedergällning och Gudomlig Hämnd skall dig, för dine vålds-dåd, öfverfalla. *Jag* fruktar för att Vedergällning och Gudomlig Hämnd, skall, för mitt samröre med dig, *mig* öfverfalla. *Jag* fruktar för att jag, på grund af mina relationer — min förbindelse — med dig, skall slukas af Guds Doms och Vredes Eld.

När eld, en gång, har blifvit tänder AN,
UPP fräter den det våta som det torra.

Qvad lejonet: »Ja, *du!* Hvar har *du* fått din känne-
dom och kunskap från om *våldsdåds* menliga och
olycks-digra följder?! Af hvem har *du* dig lärt och
hemtat in din kunskap om de lyckosamma följderna
af *goda* gerningar?!» Qvad lodjuret: »Eho, med
hjertats näsborr, hafver andats in de ljufva dofterna
från Vishets-Jungfruns Lustgård, han vet, att hvar
och en, som hafver ut-sått tyranniets frö, skall
skörda intet utom olyckornas äring. Han vet, att
hvar och en, som har planterat välgerningens träd,
skall samla intet utom salighetens frukter. Ty
verlden vår är vedergällningarnes verld. Den hafver
jempförd blifvit med ett berg, en kulle. Hvad helst,
af godt och ondt, du, vänd mot kullen, talar, ger
kullen, vänd mot dig, som eko, dig, till svar.

En kulle verlden är. Och våre dåd en stämma.
TILL oss, MOT oss, från kullen, kommer ekot
af vår röst.

Om än en mur, ifrån sig, kastar lång en skugga,
Tillbaka kryper, likaväl, den långa skuggan till
sin mur.

Och jag har, just i dag, med visshetens och säker-
hetens öga, fått bevittna skilde vedergällnings-fall.
Jag fått betrakta Legem Talionis *i aktion, i fullaste,
fullkomligaste verksamhets-aktion.*» Han, derpå,
började, för lejonet, förmäla berättelsen om musen,
ormen, igelkotten, räfven, hunden, leoparden, jäga-
ren och ryttaren, precis som han bevittnat händelsen
och sett den. Till sist, han utbrast, varnande, för-
manande: »O herre kung! Den mus, som gnagde

trädet's rot, blef, ormen, till en spis. Och ormen, som, på musen, bringade tillintetgörrelse, blef, sjelf, af olyckan, i igelkottens skepnad, tagen fatt. Och igelkotten, som besegrade och drap den lede ormen, föll, genom räfvens list, i räfvens nät. Och denne räf, som gjutit igelkottens blod, blef, af en hungrig hund, i-sönder-slitet. Och denne hund, som svingat orättvisans svärd, blef, som en följd af denna orättvisa och tortyr, i leopardens klor, nödsakad smaka pino-halstrets fasa. Och denne leopard, som gjutit fasa in i qvalde bröst med raffineradt våld, blef, som ett straff för detta våld, en skott-tafla för Ödes-Hämndens Pilar. Och denne jägare, som rik på ränker var och tom på mildhet, gaf, åt förderfvets vind, sitt dyra lif. Och denne ryttare, som utan ömkan var och törstig var på oskyldigt och menlöst blod, fick hjertat brustet och fick nacken bräckt. Och dådet af hvarenda en af dem, enär det grundadt var och byggdt på våld och orättvisa, blef, dem, på vedergällningens, retributionens väg, en orsak, för dem sjelfve, till förderf. **THY**, är det nödvändigt för män med sans och vett **att** hålla sig, från orättvisor, fjerran. **Att** sky de våldsmäns och de blods-utgjutande tyranners gunst och nåd, och *sällskap*, **att** lägga gerningarnes grund på mildhet och barmhertighet, **att** egna energin åt gode verk, **att** räkna andre bättre än sig sjelfve.»

Det första kännemärket på att man är vis är detta:

Att man, beständigt, fruktar för att vålla, androm, mën.

Men lejonet var så förvissadt om och uppblåst öfver egen styrkas magt, så upptändt af sitt väldes majestät, att det betraktade de ord, som lynxen yttrat såsom endast fabler, och lynxens varningar och maningar som endast skämt. Ju mera lynxen, i sitt föredragande för majestätet lejonet, framandades behovet af försigtighet och hänsynfullhet, dess högre flammande, i lejon-hjertat, lystnadens och blods-begärets eld.

I, som, *mig*, gifven råd, af kärlek för min själ!
I talen, *mig*, ej till, ty *råd*, för *eld*, är *bälgen*!

När lynxen såg, att allt hans rådande, på lejon-hjertat, hade samma verkan, som, på flint-hård, jern-hård klippa, myrans fot; att allt hans varnande, i lejon-bröstat, förde med sig samma resultat, som, på en vapen-rustning, stinget af en törn-tag, —

— I sanning! Ja! När skall en törn-taggs spjut
Igenom hjertat af en diamant sig mäka borra? —

beslöt han lemna lejonet och draga sig tillbaka. Han gick. Gick ut, och slog sig neder i en vrå. Men lejonet var uppbragt vordet af den lynxens fria tal. Gick efter honom för att honom dräpa. Men lon förstäck sig i ett törne-snår. Och lejonet gick, oförtänkt, förbi honom. Två dofhjorts-kalfvar kommo, honom, inom synhåll. De gingo der, på denna vida slätt, och betade. Och deras ömma, älskande och blida moder höll ögat på dem, likasom en skydds-vakt. Såg, med förtjusning, på de

älskelige djuren. Dem satte lejonet i sinnet sig att dräpa. Beslöt att frossa på de späde djurens möra kött. Men deras moder uppgaf klagorop, och utbrast: »O konung! Hvad är vinsten för dig af att jaga två SÅ späde barn. Af *deras* slukande, hvad bindes och hvad löses? Sved mine ögon ej med sorgens hete tårar! Och låt mig icke, öfver mine ögon-stenars jemmerliga bortgång, nödgas gråta. Mitt hjerta halstra ej, på skilje-messans eld! Och låt mig ej, från dem, som äro delar af min lefver, varda af-skild! Betänk att DU har barn! Ja, äfven, DU har barn! Begrunda detta väl, på det att icke samma olycks-öde, som du låter drabba MINE barn, månd' drabba DINE!»

Gör, gentemot mig, DET,
Som, om det gjordes, emot dig, dig skulle
GLÄDJA.

Nu var det så, att äfven detta lejon hade tvenne ungar. Hvars anblick var, för lejonet, en lisa. Hvars anblick gjorde, för det lejonet, all verlden ljus. För hvilkas anblicks skönhets skull, det önskade sin egen syn-förmåga stegrad. I samma ögonblick, som, HÄR, han rufvade på dofhjort-kalfvarnes inmundigande, stod, DER, i ökenen, en jägare just i begrepp att fånga in och lifva af de tvenne lejon-ungarne. HÄR, lejonet, för dofhjortsmoderns böner om förbarmande och miskund, obönhörligt, obevekligt! Med deras sönder-slitande och slukande, i färd! DER, jägaren i färd med att de lejon-ungar lifva af och mörda! Och deras glänsande och vackra skinn flå af!

En fiende till egen härd månd' vara den,
Som illa gör mot andra menskors härdar.

Den arma dofhjorts-modern, flyende för lejonhanens klor, begråtande förlusten af de älskelige barnen, sprang hit och dit, i ångest och i qual. Med ens, hon träffade, helt plötsligen densamme lynxen. Densamme sporde henne om, hur det stod till. För honom, omförmälde hon hvad timat hade, och, när han hade hört hvad, henne, händt, begynte, af medlidsamhet, hans hjerta brinna. Det *smalt*, vid tanken på den arma hjortens qual. Han började, med henne, brista ut i gråt och jemmer.

Hvar gång mitt *hjerta*, öfver sorgen af min
älskling, brister ut i klagan,
I klagan brister, genom klago-ropet af mitt
hjerta, dörr och vägg.

Sen hon, oändeligt och öfver måttan gråtit. Och, desslikes, klagat. Och, desslikes, suckat. Desslikes, jemrat sig. Desslikes, sörjt. Begynte lynxen henne trösta och hugsvala. Och sade, till henne: »Spis ej så mycket sorg! Ännu en liten tid! Och han skall stöta på sitt straff, sin vedergällning.»

Förvisso, bränner ljuset myggan upp;
Men, snart, det bränner upp sig sjelf på sistone,
i *eget vax.*

Men, på det andra hållet, lände lejonet, i ökenen, till eget hemvist, an. Han såg, vid återkomsten, sine

söner dräpte. Han såg dem kastade, på ofvanskrifna, grymmeliga sätt, med af-flådt skinn, på markene. Han lät, till himlen, tränga ljudet af sin klagan. Han fyllde himla-hvalvet upp med jemmerrop och skri. Han ropade:

»En ångst, i hjertat, trängt. Nu, flyktad: själens hvila;
Slikt är mitt tillstånd nu, att kraft och styrka flytt.»

Ett *sådant* jemmer-skri hof lejon-kungen upp, ett *sådant* klagorop, en *sådan* gråt och qvidan, att alle vilde djur, som voro i den skogen, af skräck och fasa för hans sorg, förfärades, de, OCK. Att alle fåglar, som i luften voro, af elden af hans gråt, och glöden af hans klagan, af medkänsla och sympathy, för honom, började att jemra sig och gråta, äfven DE.

Liksom en flod af blod, der flöda tårar ned från mine våte ögon;
Hvi nämna VÄNNER? Äfven mine OVÄNNER
och FIENDER förena sig med mig, uti min gråt.

I grannskapet af detta lejon bodde en schakál. Den der, från verldsliga förbindelsers och verldsligt lappris damm, sin mantel hade skakat. Den der, på sidorna af underkastelsens och Guds-tillitens Bok, Det Helga Ordet läst: »*Eho förnöjsam är, han är, ock, mätt.*»

Han vorden är en ryttare på Guds-tillitens Fält;
Han vorden är en tält-invånare, som slagit läger
i Förnöjsamhetens Öken.

Han närmade sig lejon-kungen för att condolera. Han sporde: »Hvad är orsaken till denna myckna klagan, denna strida gråt?» För orsaks-sammanhanget redogjorde lejonet. Schakålen svarade: »Gör bruk af tålmod. Och iakttag långmodighet och sinnesstyrka. Och fasthet, i bedröfvelse och sorg. Ty, ännu aldrig har, ur verldens rosen-gård, en enda näsa, i sig, andats in den sanna trofasthetens ljufveliga vällukt. Och ännu aldrig har, ur tidens munsänkns hand, en enda gom fått smaka lyckovinet's dryck, *förutan malörts-bismaken af lidande och smärta.*

I denna grymma verld, är fåfängt renhet söka;
I vexlingarnes tid, är fåfängt söka tro.
För sorg-betyngde mensko-hjertans grymme sår,
Än tålmod, är fåfängt bättre balsam söka.

Beherrska hjertat ditt, en liten tid. Och stilla det med underkastelse och Guds-förtröstan. Och öppna upp din uppmärksamhets, och din insigts öron. Till dess, för dig, jag hunnit läsa upp, ur Vishets-Boken, några underbara perlor. Till dess, för dig, jag hunnit visa upp, af hela verket, sjelfva hufvudpunkten och hunnit blotta, för dig, denna ömkeliga och bedrägeliga verldens pick och pack.» Den storm, som rasade på hafvet af den store lejon-kungens själ bedarrade. Han hörde upp att jemra sig och klaga. Beredde sig, att höra på och lyssna. Att taga mot, med vörd-

samhetens öra, de varningar och meningar, schakalen skulle ge. När denne såg, att lejonet sig lugnat, och villigt var att höra på hans tal, begynte han, med hjerte-tjusande och ljuflig röst, ett värtaligt och oratoriskt föredrag. Han sade: »Herre konung! För *hvar* början, är förut-bestämtdt och fast-ställdt ett visst *slut*. En conclusion, en ändalykt: predestinerad, för-bestämmd, för hvar begynnelse af hvar bestyr och verk. När slutad vorden är vår lefnads period, och tiden för upplösningen och döden drager nära, är otänkbar: ett *ögonblicks* respit. »*Thy, när, dem, deras ödes-timme nalkas, de skole den, för en minut, ej värja af. Ej heller skole de den på-skynda och föra framåt.*» Som följd, som svit af hvarje olycka och sorg, skall motses och förbidras oförvansklig glädje. Som följd, som svit af hvarje munterhet och fröjd, skall motses och förbidras outsläcklig pina.

I månget år, mitt hjerta, likt en vind-fläkt,
sväfvade kring stjerne-verldens trädgård.
Om, någonsin, deri, en *ros* det fann, förvisso,
utan *törn-tag* var den rosen icke.

I alle tider, lägen, och förhållanden är nödvändigt sig *foga* under och sig *kasta* under Guds Befallnings Bud. Är nödvändigt sig hålla *af* från jemmerrop och ve-rop, de der, dock intet båta kunna eller bli till gagn.»

»Gif upp ditt lif!» »Hvarför?» »I ty att ödets pilar

Ej, på en enda hårs-mån, skola klicka, och underlåta och förfela träffa prick.»

Qvad lejonet: »Hvi drabbade det hemska ödet *mine ungar?*» Schakålen svarade: »Ock, DETTA timat genom *ditt* förvållande. Förthy, hvad ödets bågskytt hafver gjort mot DIG, det hafver du, i dubbel måtto, gjort mot ANDRE. Det straff DIG drabbat har är vedergällningen för DET, hvori du dig förbrutit hafver emot ANDRE. Med samma mått, hvarmed du mäter eller dömer, skall, dig, det mätet varda eller dömdt. Ditt fall är enahanda med den vedförsäljarens, som sade: »Hvar hafver elden kommit från, som bränt min ved?» Qvad lejonet: »Hur lyder den berättelsen?»

Schakålen svarade: »Det har berättats, att, i forne tider, lefde en tyrann. Han brukade, med våld, till-handla sig, af fattige och elände, sin ved. Han mycket pratade och prutade vid köpet. Betalte den med mindre än hvad den var värd. Om vintern sålde han den till de rike. Och priset för den skrufvade han upp. Så att de tvungne blefvo att betala dubbla priset. På så vis voro både fattig-lapparne i trångmål, och rike-männen, genom hans förfarande, förargade, och, genom hans till-väga-gångs-sätt, bragte vordne i förtret.

De hjerte-sveddes bröst blef, genom hans till-väga-gångs-sätt och förfarande, förkrympdt, förbrändt, förvandladt till kabáb;

De mödo-tyngdes hus blef, genom hans förvållande, förstördt, raseradt, lagdt i grus och spillror.

En dag, han tog, med våld, ifrån en fattig man, för halfva priset, hela högen af hans ved och bränsle. Sin arm den arme sträckte upp mot Himmelen. Sitt ansigte den arme lyfte upp mot Himmelen. Mot Underkastelsens och Ödmjukhetens Höge Altare.

O våldsmän och tyrann! Betrakta dig ej säker,
och sitt icke trygg

För de, **dig**, olycks-bringande anropanden, som
dine pinte offer sända upp, om natten, till
sin Gud och Skapare.

De gråta, och de bedja, och de skria högt,
åkallande Guds Namn;

Och deras böners dunster skall, från Himlens
moln af oväder och ofärd, tillbaka-komma,
på ditt hufvud, som ett slag-regn. Till-
baka-komma som ett regn af blod,

Men, samtidigt, kom en af hjertats herrar, en af
Herrens stormän till den samma ort. Han vard, om
läget och förhållandena, underkunnig. Han öppnade,
emot den fege vålds-föröfvaren, de ärliga och
modiga förbannelsernas mun. Brast ut:

Var rädd för pilen af det tåre-regn, det regn af
sorgens tårar,

Som fattig-man, i nattens bakhåll, skjuter ut
mot dig.

Förthy, ju mer en menniska, på grund af *makt-
lösheten, hjelplösheten* af sitt tillstånd,
gråter,

Dess *dödligare* varder bettet af den menskans
tårars pil.

Emot de hjälplöse, som, utom tröskelen af Den Allsmäktiges Beskydd, ej hafva någon hjälpare, *för all del, hvad du gör* — o broder! — handla icke så! Martera dem ej så! Och, mot de sorg-betungade och hjerte-qvalde, som, den hela natt, likt vaxljuset, som smälter ned sitt vax, i följd af hjerte-brand, i tårar smälta ned och vrida sig i qval, *för all del, hvad du gör* — o broder! — handla icke så! Martera dem ej så! Och öde-lägg ej, med tortyrens och den grymma bödels-orättvisans påles marter, *de* hjertans hem som äro främlingar och gäster. *De* hjertans hem, som äro biltoge och flyktige. Häll ej, i stället för rubin-rödt Vin, i vredens kalk, i hämndens grymma vinskål, det blod, du, ur de faderlöses hjertan, hafver sugit ut och tappat ur.

Drick ej ur DENNA kalk!

Ty, OM du dricker, skall, i morgon, uppå Domens Dag, du hafva hufvud-värk.

Men vålds-föröfvar'n, som berusad var af maktfullkomlighet, tog *illa* upp (aegre tulit) hvad Gudsstor-mannen hade talat. På grund af grönhet, ovetenskap och yfverborenhet, drog han, i missbelåtenhet och misslynthet sitt anlet samman. Drog ögonbrynen hop, och talade, och sade:

»Du! Shaikh! Du! GÅ din väg! Och pina ej mitt hufvud mer med din närgångenhet!

Förthy två hundra STACKAR af ditt vackra tal jag ville intet köpa för en grot, en örtug!»

Derwischen vände bort sitt ansigte ifrån honom. Han skyndade sig hem. Hem till sin egen vrå. — I åtlydnad af Ödets: Guds-Befallningens Omutlige och Obevekelige Vilje, bröt, samma natt, i samme våldsmans ved-stack, ut en ELD, som spridde sig, från stacken, till hans bostad. Den slök och slickade, blankt, upp all hvad hand egde, innehade och besatt. Af hus och hem. Båd' rubb och stubb. Den brände och förtärde hvarje smula af hans husgeråd och lösöre. Från maklighetens mjuka blomster-bädd, den vrok honom, på marter-pinans helvets-heta eld-kols-ask-hög, neder. *Då* hände det, att, när den nästa dagens morgon hade randats, gick samme vis-man, som, på går-dagen, räckt, honom, fram sitt råd, den vägen fram, och kom till samma ställe. Han såg tyrannen. Hörde honom tala. Hörde honom spörja sine underlydande och tjenare, och säga: »Jag kan det ej *förstå*. Jag vet ej, HVARIFRÅN den eld sprang upp, som föll uppå mitt hus!» Den vise mannen svarade å deras vägnar: »Den kom från Den kom från glöden af de bröst, hvars hjertan röken af de hjertan, som, af fattigdomen, qvalts. blifvit sårade och sargade.»

Var rädd för röken af det hjertas suckar, som
du sårat;

Ty såret, fastän doldt, skall sig, omsider, visa.
Det skall sitt hufvud resa upp, och gifva
dig ett sting.

Tyrannen böjde hufvudet och teg. Han sade, för sig sjelf: »Det höfves, mig, ej vandra vilse från

rättfärdighetens väg. Den sådd af tyranni, som jag sått ut, kan, mig, ej någon bättre äring bringa.»

Vi hafve utsått LÖGNENS, SANNINGS-
HATETS säd.

Beskåda **nu** den SKÖRD, vi SKÖRDAT som
dess **frukt**.

Och denna saga har jag talat om med DET som syfte, att du må få det klart för dig, att det, som hände dina egne ungar, blott, endast, var ett straff, en hämnd för det som du lät vederfaras *andres* stackars ungar. DE ha måst bära på och pinas utaf samme lidanden och qval, som du fått känna på. De ha, NATURLIGTVIS, i tålomod, förbudit olycks-ödet DITT. Fördenskull, liksom andre, tåligt, väntat på din pina, så vänta, nu, i din tur, du, på andres pina.» Qvad lejonet: »Bekräfta detta ord med prof och med bevis. Och rista, dermed, in det, som ett memorandum, i mitt sinne.» Schakålen frågade: »Hur länge har du lefvat?» Qvad lejonet: »I fyratio år.» Schakålen frågade: »Och, under denna långa tid, hvad har din föda varit?» Qvad lejonet: »De djurs och menskors kött, jag fångat, mig, som rof.» Schakålen frågade: »Nå! Tror du ej, att desse djur och dessa menskor, hvilkas kött du, under alle desse år, gjort till din spis, haft — äfven *de* — en fader och en moder. Haft — äfven *de* — kärälskelige barn, som afskeds-agonin och skiljemessans qval måst hafva öfverväldigat? Och tvungit brista ut i klago-rop och gråt? Om, på *den* tiden, på din *välmakts* tid, du hade **detta** kunnat förutse och

se, i andanom: Om du den jemmerliga ändalykten hade SETT, och dig tillbaka-hållit från din hemska blodbads-lusta, då hade, *nu*, på *denna* dag, hvad *nu* har händt, ur icke-varat, icke vågat sticka fram sitt ansigte. Då hade, under inge tänkbare förhållanden och fall, en olyckshändelse som denna kunnat tima.

Du, som, mot ANDRA menniskor, ej miskund hafver vis't,

Hvar skall du finna frid och hvila, för dig sjelfvom?

När hjertan skrika ut och gråta för *din* skull, Hvem — tror du — skall, uppå *ditt* hjerta, när det sargadt varder, lägga salfva?

Om du, med detta sätt att handla, håller på, och farer fort med detta blods-utgjutande och marter-spridande tortyr-regerings-sättet, skall mycket marter och tortyr du, sjelf, få smaka på. Och du skall få ditt eget blod se gjutet ut och ut-spilldt. Så länge menskor gå i fasa och förskräckelse för dig, skall du ej andas in den ljufva trygghetens och hvilans vällukt. Bepryd din hug med herzliches Erbarmen! Slå dina lofvar ej omkring marterandet af de af Gud, Den Allra Högste, bildade belätena och skapta skapelserna. Sök ej, i mord, din fröjd. Sök ej, i våld, din vällust. Ty mördaren skall aldrig skåda gryningen af Hvilans Dag. Tortyr-föröfvaren skall aldrig se sitt önskemåls, sin längtans fagra ansigt's morgon-rodnad randas.»

Från slik en båge — tyranniets båge —

Sköt ingen af den pil, som nådde önskemålets mål.

När lejonet de orden hade hört, och sanningen af ordens innebörd, för honom, hade visats fram och lagts i dagen, fick han det klart för sig att resultatet af det arbete och verk, hvars byggnad lagts på tyranniets, grymhetens, och blods-begärets grundval, ej kunde blifva annat än en svidande missträknings, en brännande och outsläcklig ångst. Han sade, sig: »Min lefnads vår, den glada ungdomstiden är vänd till ålderdomens, hjälplöshetens, maktlöshetens gråa höst. Och hvilken stund som helst kan jag bli tvungen sätta foten ned och träda an den färd, som leder hän emot tillintetgörelsen och kropps-förintelsen. Och piskad varda att slå in på dödens långa färd. För mig, finns intet visare ÄN samka vägförråd och rese-lefnadsmedel för den långa vägen till det ställe, från hvilket ingen menska återvänder. ÄN höra upp med grymhet och förtryck. ÄN börja på med fasta och med späkning. ÄN sluta upp med ängslande för mer och mindre. ÄN höra upp med önskningsplaner. ÄN ge för vinden hvad som är och hvad som *icke* är.»

Dig ängsla ej för hvad som *är* och hvad som *icke* är. Var lycklig!

Då allt, som är, hur *fullkomligt* det är, skall bli till intet,

Och då, från detta två-dörrens-gäst-herberge, vi nödvändigt måste bort,

Hvad mer om höge äro existens-herbergets tak och hvalf, hvad mer om låge?!

THY, höll han, med sitt blod- och kött-förtärande, helt upp. Han lät, med frukt af skilde slag, sig nöja.

Slog in på måttlighetens och förnöjsamhetens väg. Så snart schakålen varse-blef, att lejonet begynt med en régime af frukt och frukt-diët, och insåg, att, om han förblefve ståndaktig deri, och deruti framhårdade, det som, för en schakål, räckt för ett år, på tio dagar skulle blifva slukadt, grep honom missbelåtenheten och förargelsen, och FRAM, till lejonet, han stegade, ännu en gång, och sade: »Med hvad behagar det, Ers Majestät, sig sysselsätta?» Qvad lejonet: »Jag hafver mig, från verlden, dragit undan. Och mina länder har jag gjordat om med andlig bardalek. Jag har, med späkningar, och svält, omgjordat mina länder.»

Enär, ur verldens haf, sött vatten ingen smakat,
Ha våre hjertan VÄMITS vid verldens vattens
salt.

Schakålen vände in: »Men det förhåller sig ej så som kungen säger. Nej. Tvärtom. Det lidande, han vållar varelserna *nu*, är dubbelt mot det lidande, han, förr, dem, vållade.» Qvad lejonet: »Hur så? På hvad sätt drabbas någon, NU, på grund af mig, af skada? NU, då min mun, med blod, jag ej befläckar! NU, då jag icke öppnar upp och sticker fram, till någon menskas skada och förfång, min klo!

Om än, med svekets dolk, de mig i stycken högge,
Jag skulle ingen låta drabbas af förfång.

Schakålen genmälde: »Du har din arm gjort kort, och dragit bort ifrån din egen andel. Du har din

arm gjort lång, och till förfång för andre, deras andel slukat. Till hvilken du ej hade någon rättighet och rätt. Den frukt, som denna skogen bär, blir inte *nog*, och räcker inte *till* till spis åt dig för tio dagar. Och de, för hvilke lifvet *hänger* af och är *beroende* af desse frukter, de skola snarligen och visserligen, dö. Och domen och förbannelsen för detta brott skall, som en qvarn-sten, hängas om din nacke. Och torde hända, att dig, allaren i DENNA verld, det brottets vedergällning skall dig hinna fatt¹ och gripa.¹ Jag fruktar storligen, att det skall gå för dig som för den galt, som plundrade den frukt, som hörde till en apa.» Qvad lejonet: »Hur lyder den berättelsen?»

Schakålen svarade: »Det har berättats, att, en gång, en apa, kom i åtnjutande utaf Gudomlig lednings hjälp. Han drog sig undan från sin slägt och sine vederlikar. Han slog sig ned och blef en ensam-sittare uti en aflägset belägen öken-vrå. På detta ställe vuxo någre fikon-träd. Qvad apan, för sig sjelf, begrundande, fundersam: »Ett djur kan icke lefva utan föda. Och, här, på denna plats, finns utom

¹ »*Räre antecédentém scelestum déservuit pēdē Pōena cláudō*».

» — — — Sépe Diéspiter
Negléctus, incesto, áddidit íntegrum
Räre antecédentém scēléstum
Déservuit pēdē Pōena cláudo.»

» — — — Dagarnes Fader: Gud, när föraktad,
Vräker bland hädare ofta de rene.
Sällan, ifrån Sig, släpper Hans Straff,
Smygande fram, som på haltande fot,
Báld-store hädar'n, som tror sig Det undfly.»

fikon, ingenting att äta. Om alle fikon åtes upp, när friske och när gröne, då måste jag, om vintern, gå förutan spis, förutan mat. För mig, finns intet klokare och bättre än att jag, HVAR dag, skakar ETT af fikon-träden, och, deraf, äter hvad som åtgår för mitt lefnads-uppehälle för DEN dagen, och torkar återstoden för att lägga upp den i förvar. På det att jag må bringa till så väl den ljufva sommaren i comfort, som ock den bistra vintern i godan ro.

För matens skull, är nödigt att, om sommar'n,
möda sig, och trötta sig, och slita ondt
och streta,
Derest man önskar att, om vintern, hvila sig och
ha det godt.

Thy, grep han sig, med detta arbet, an. Han redan färdig var med flere träd. Han hade plundrat dem på alle deras fikon. Af frukten, åt han upp en liten del. Men största delen lade han på lager. Då hände sig, en dag, då han, sin dageliga vana trogen, hade klättrat upp uti ett fikon-träd, och spiset någre fikon, sig, till föda, och samlat någre fikon, sig, till torkning, att, der, med ens, helt plötsligt, kom en galt. Han kom framrusande på flykt inför en jägare. Han kastade sig in i denna öde mark. Hvert träd han kom till, fann han vara plockadt bart och tomt på fikon. Till dess han kom till foten af DET träd, der apan satt. Den apan satt, i toppen, fikon-plockande. När apans ögon föllo uppå galten, blef

hans hjerta krympt. Han ryggade tillbaka. Ropade, med fasa:

»Men hvadan kommer, plötsligt, denna skräckgestalt, och detta oförmodade Gespenst?
O Gud! Befria mig från denna icke förutsedda fasa!

När galten apan såg, blef han förbindlig. Han utbragte, med utsökt artighet: »*Salām!*» och »*Marhabā!*» Han fullgjorde conventionalitetens alle riter. Lät det ej brista eller klicka på en tusen-dels ceremoni. Med salvelse, han sporde: »Önskar du en gäst-vän?» Den arma apan nödd och tvungen blef att, å SIN sida, OCKSÅ, visa artighet, om än förställd. Gaf galten svar med samma eftergjorda mynt, och sade, skrymtande och svulstigt:

I min förhoppnings örtagård, har kommit in,
framskridande, en stolt cypress!

I eremitens cell, har kommit in, framskridande,
från Öfversinnlighetens Verld, en gäst-vän!

Må ankomsten af dine lyckosamme fot-steg bli välsignad! Och till gagn. Om du, i förväg, täckts mig förbereda på de högvälborne stegens gunstbenägna ankomst, förvisso hade villkoren för vederbörlig välkomst-helsning, svarande emot din höga värdighet och rang, då, blifvit fullgjorde och iakttagne. Som NU det är, beror min oro och förlägenhet på saknaden och bristen af de medel, hvarmed min

gästvänskap och vördnad för dig kunnat, dig, be-
visas och tes fram.»

Förlägen blir en fattig-lapp om, ett tu tre, med
ens, han hugnas med en gäst.

Qvad galten: »Nyss jag kommen är från landsvägs-
resans damm. Jag tar emot hvad helst du har att
bjuda.»

Besvåra dig ej med conventionalitetens ford-
ringar och kraf;
Tag fram — min vän! — hvad helst du har att
ge mig.

I skakning bragte apan fikon-trädet. Och galten
började, med lysten glupskhet, fikon-frukten sätta i
sig. Till dess, på trädet och på marken, ej en fikon-
frukt fanns kvar. Han vände ansigtet mot apan,
talade, och sade: »O du min hulde hunger-stillare
och värd! *ÅN* rasar elden af min hunger i min mage.
Och lystenhetens låga, sökande sin spis, är, allt-
jemnt, flammande och glupsk, och bragt i oro. O,
skaka för mig — käre värd! — *ännu* ett träd, ett
annat träd. Och gör mig till en gäldenär, med din
frikostighet.» Den stackars apan blef så illa tvungen.
Och — willy nilly, nolens volens — bragte han ett
annat träd i skakning. Och, inom kort, var äfven
detta träd, på fikon, skakadt bart, och skrapadt
tomt, och slukadt naket. Ett tecken galten gaf åt
värden — apan. Han pekade, befallande, uppå ett
trede träd. Qvad apan: »Käre gäst! Lagg inte bort

barmhertighetens plägsed. Hvad jag, för dig, har skakat ned, hvad jag, på dig har offrat upp, var nog att hålla *mig* vid lif och hålla *mig* med mat för minst en månad. Jag MÅKTAR ej, det finns ej MÖJLIGHET för mig att, mer, förplåga dig.»

Jag kan ej visa dig mer gifmildhet och gästfrihet än jag dig redan visat.

Den gode galten blef, nu, ursinnig och rasande. Han röt: »En långan tid har denna skog i din besittning varit. Tag an, för ro's skull, att den, numer, tillhör mig!» Qvad apan: »Att sig skansa till en annans egendom, en annans rike, är, för den fräcke råanaren och brottslingen, en skam. En skam af hemsk och olycks-bådande beskaffenhet. Och tyranniets och tortyrens slut och ändalykt skall varda, för tyrannen och tortyr-föröfvaren, de heta helvets-lågornas och samvets-qvalens eld.¹ Hör upp att

¹ »Den *Nemesis*, som följer mensko-pinar'n och tortyr-föröfvar'n är den *Skugga*, som honom följer hvart han, än, månd' gå. Den kastar löjets skimmer öfver enväldsherrskar'n, som tror sig utanför Dess räckvidds klo. Så snart han glömmet Legem Talionis, förfaller han, från Guds-belätets bild, och blir till apa. Han blir en Ödets stackars olycks-för-bestämde gäck.

»Judge not, and ye shall not be judged.
Condemn not, and ye shall not be condemned.
Forgive, and ye shall be forgiven.
Give, and it shall be given unto you:

öfva våld. Drag bort din hand från öfversitteri och grymhet. Ty tyranni emot de svage och de värn-löse för icke med sig något önskvärdt resultat. Och våld emot de faderlöse och eländige bär icke någon frukt, som smakar godt.»

Om du hans hjerta biter med din tand,
Skall, ur hans hjerta, du förvisso suga blod.
Och — dock — hvad *hjelper* det dig, om hans
hjerte-blod du sugit *in* i dig?
Du får, ju, bara tand-värk i din tand!

Vid desse ord blef elden af den lede galtens vrede endast hetare och större. Han skrånade och skrek: »Jag vill dig genast bringa neder ifrån detta träd. Och hvad dig anstår vill jag gjuta in uti ditt sköte.» Han klättrade i trädet upp, för att, från trädet, apan kasta neder. Han hade, *ännu*, ej, på första grenen, klängt sig fast och fått ett fäste, förr'n grenen brast, och galten stöp, och ramlade, från trädet, neder,

Good measure, pressed down, and shaken together and running over, shall men give into your bosom.
For with the same measure that ye mete withal it shall be measured to you again.»

* * *

*

»Judge not, that ye be not judged.
For with what judgement ye judge, ye shall be judged.
And with what measure ye mete, it shall be measured to you again.»

* * *

* * *

*

hufvud-stupa. Och lade ned sin kind i helvets-hålets djup.

Och jag har dragit denna saga af DEN orsak att äfven DU, dig, griper till den frukt, som tillhör androm. Att äfven DU, dig, görer andres lefnads-medel till din spis. När desse alle svältande och hungrande, af svält och hunger, skola hafva kommit *om* och dött, skall hat och fiendskap, mot dig, i deras söners hjertan, utsås. Der, slå rot. Der gro, och växa upp. Beständigt, oafåligt, skola de sig sysselsätta med att dig förbanna. Och, ej ett ögonblick, de skola, dermed, höra upp. SÅ ATT, ehuru väl, *att börja med*, din *grymhets* tryck, din *djefvulskhets* impress dig gjorde till en visa i all verlden, och, *sen*, din *fromhets* rykte började sig sprida, till DEN grad att ur alle munnar bragtes ut ditt lof, är det, *i bådadera fallen*, icke möjligt, för Skaparn's kreatur, att undslippa ditt våld. Sak samma om du dig förkläder under tyranniets mantel. Sak samma om du öfverhöljer dig med hyckleriets skrud. Hvad andlig, helig fattigdom är DETTA? Du är ju samme klemare och kelare med din personlighet som förr! Du är ju samme smekare och gödare af Mr Hyde som förr! Du hör ej *upp* med eftergifvenheten för din lusta! Du lyser ej i *bann* din lustas band! Du afstår ej från sinnlig njutnings fröjder! På det du må förvärfva, dig, Den Fröjd, Som Andlig Visdom ger!»

En fånge du förblir i kroppslig lustas armar;

Och dock! Betänk! Hvad glädje *FINNS*, som ej är Hemmahörande i *Andens, Varats, Verklighetens* Rike?!

När lejonet, till denna maning, gifvit öra, stod han, från fruktdiëten, sammaledes af. Han nöjde sig med gräs-diët och vatten. Han ökade sin andakt och sin bön. Han repade, sig sjelfvom, upp den djupa ande-mening, som ligger dold uti de verser, hvilke följa. Som Verser äro, stämplade af Sanningens Sigill:

O hjerta! Afstå ifrån denna verld, som SARGAR hjertat!

Stå af från trångmålet af denna stjerne-verld, som hvälfver sig omkring!

För Synens Män, för Siarenas Folk, är denna verldens verk ej *passande*!¹ Det är för *simpelt*!

Te virum praesta. Nå! Så lys det, då, i bann. Och te dig som en man!

Så länge, *än*, det, dig, är möjligt och det står uti din makt att hinna fram till Vishets-Jungfruns läro-piltars Rosen-Trädgård,

Så gör, då, ett försök! Tag i! Kläm till! Och lemna denna verldens törn-beströdda villogång-stig.

Dyk icke ned i detta verldens, detta sorgens haf, af lystnad, förledd och vilse-ledd, liksom en dykare med oomskurne ögon!

Gif afkall på det hemska, fasans-fulla hafvets allra glittergrannaste och kungligaste perlor, och »*spring Hem!*»

¹ Not good enough.

Och detta sagan är om vålds-föröfvaren, dictatör'n och tyrannen, som gjorde jordens innebyggare till sine vilje-löse trälar, och pinte dem med sine pinoredskaps sting. Och aldrig tänkte på hvad slutet månde blifva¹ till dess, till sist, han sjelf blef vräkt omkull och gripen fast. Och satter an af samma olycka och samma fasa, som den han pläгат lägga, androm, på, och foga, androm, till. *DÅ* vard han varse botens väg och rättens. Liksåsom lejonet, som, intill dess att det vard varse tvenne, sine älskelige hjerte-vrår och söner, till aska vordne, och till lik förkolnade i sorgens eld, ej afstod från sin blod-törst och sin grymhet. Men som, *SE'N* det, sig, vunnit *DEN* erfarenheten till, sig vände af-sides från svekets verld och våldets. Sig vände bort från denna gäckeriets och bedrägeriets öken. Från skenets och o-verklighetens verld. Och fann det icke längre vara passande och anständigt att, åt dess glitter-krafts förutan rot och vara, förunna, ens, en tanke, ens, en blick. Och aldrig mer, på något sätt och vilkor, sig, ville köpa denna falska hexas smil.

Den Högste skrifvit har på Paradisets Port:

»Ve den, som köper, åt sig, verldens smekningar.»

¹ »Inga betänkligheter beträffande följderna — — — till-låtas sticka upp hufvudet.»

(»Torgny Segerstedt i »*Göteborgs Handels- och Sjöfarts-Tidning*» af Lördagen den 13de Augusti 1938.)

Dem visom, höfves, *att* de denna varning lägga, sig, på minnet, och på sinnet. *Att* de, af desse djupe rön och dessa heliga erfarenheter, sig, göra ett För-råd. Sig, lägga upp en Skatt för tid och Evighet. *Att* de sin gernings byggnads grundval, båd' för denna verld och för Den Nästa Verlden lägga ned precis på DENNA punkt, på DENNA läro-sats och grund-sats — NEMLIGEN: Hvadhelst de icke skulle tycka om, för SIG, för sine BARN, för sine ANFÖRVANDTER, detsamma böra de ej städja till och anse vara rätt, närhelst det gäller ANDRA, FRÄMMANDE personer.¹ Allt till den ändan och på det att så begynnelsen som slutet utaf deras ger-ning må smyckadt varda med Det Goda Namnet och siradt med Den² Hågkomst, Som, åt hjertat, gifver ro. Allt till den ändan och på det att de, i denna verld och Nästa Verld, i tid och Evighet, må lefva trygge. Och frälsade från grymme ill-dåds följder. Och friade från vrånge vålds-dåds frukt.

Den hela vida verld är icke värd så mycket, att,
för DESS skull,
Du skulle vålla lidande och sorg i EN, EN men-
skas bröst.
Gif akt! Tag dig i akt! Begå ej något dåd,

¹ Summary of Old Testament Rigtheousness: »Whatsoever ye would that men should do to you, do ye even so to them. For this is the Law and the prophets.» (Matth. 7: 12.) One of the awful features of the apocalyptic judgments in which this age will end is an irruption of demons out of the abyss. Cf. Apocalypsis 9: 1—11.

² Dens, Hans, Guds.

Som ingen **VIS-MAN** skulle önska, **SIG**, begånget.
Ty denna verld är likt ett djupt, djupt haf,
Fylldt upp med skräckelige sug-fiskar och
djefvuls-fiskar.

DEN menniska är vis, **DEN** menska är satt fri,
Som hafvet skytt, och **LÅTIT** sig, af Gud, bli
lyftad upp på Stranden.

S l u t.

L'ENVOI.

הַמְקַלֵּל אֶת־

UMEKALÄLKÁ ÁÓR.

{ OCH DEN, **DIG** RINGAKTAR,
{ SKALL JAG GÖRA AFSKYVÄRD.

קָלַל, QĀLĀL = 1.) VILIPÉNDĚRE,
AKTA RINGA.

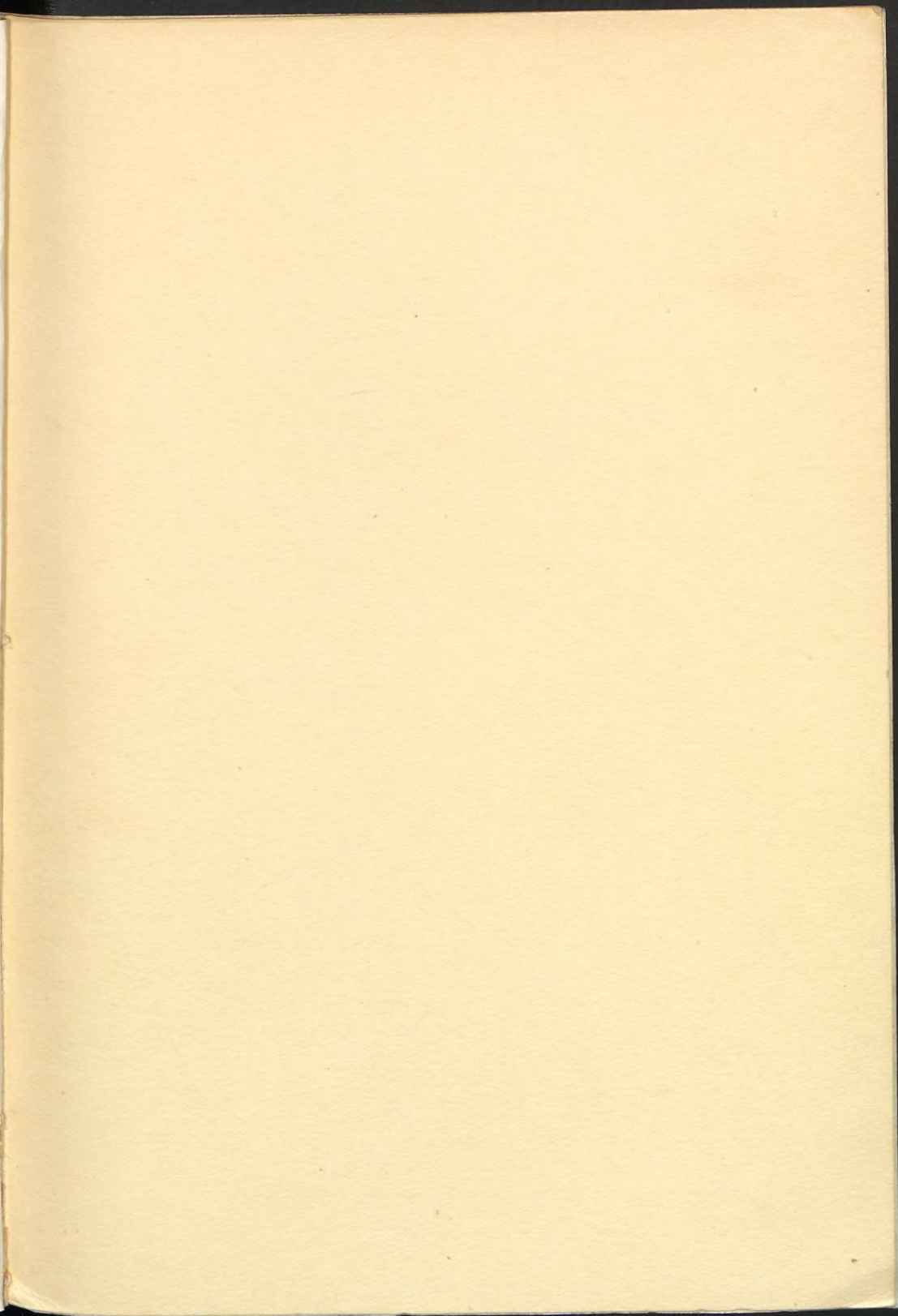
2.) DESTRŮĚRE,
ÖDELÄGGA.

3.) MALEDÍCĚRE,
FÖRBANNA.

אָרַר, ÁRÁR = 1.) EX-SECRĀRI,
GÖRA AFSKYVÄRD.

2.) MĀLEDÍCERE,
FÖRBANNA.

HÅKAN OHLSSONS BOKTR., LUND
1 9 4 2

Pris 2 kr.

6000193552

Göteborgs universitetsbibliotek

